

Hôm sau Thứ Tư Ngày 2 Tháng 4 Năm 1975, chúng tôi cùng nhau trở ra phố, đến các địa điểm quy định đã được thông báo để trình diện ...

Phạm Ngọc Nam, Ánh Sao Núi Cuội Trĩ, tháng 4-1975, Phần 3:

Thị Đoan Gian Ác Của VC Qua Chiêu Bài “Trình Diện”

(Tôi truy cập 20 ngày là tù binh và vượt thoát từ Đà Nẵng đến Vũng Tàu từ 30/3/1975 đến 18/4/1975)

Thị Đoan đến trại trá của Công sở và may mắn là n tháng ba: Sáng sớm hôm sau thứ Ba 1 tháng 4 năm 1975, chúng tôi rời nơi trú ẩn sau một đêm say ngủ, không chấp chận vì ác mộng, trở lại các con đường hôm qua, tìm một quán bên đường, mua một ly cà phê để uống và thu thập tin tức, tình hình thời cuộc và các điểm bị không vui “quân ta rút lui chiêng thu hút khi Quy Nhơn” v...v....Tôi bàn với một người “phối vượt thoát” tìm về Phạm Ngọc Nam, bằng cách lái đến khi “địch quân” còn mãi mê cuộc tiến công, chừa một chỗ hoàn hảo vào việc kiểm soát, giam giữ chặt chẽ các “tù binh”, cũng như các công chức quy định hành chánh địa phương quen việc, áp dụng chiến thuật “hỏi thăm đâu thì chúng ta theo sau lưng họ, cho đến khi có cơ hội vượt tay”.

Khoảng giữa trưa, trước khi chúng tôi trở về nơi tạm trú, qua tin truy cập miến, sau đó từ các xe phóng thanh do bọn “theo dõi ăn tàn” làm tài xế, chạy quanh trong TP Đà Nẵng với lời kêu gọi trình diện của Ủy ban quân quản Đà Nẵng, cho các quân nhân của Sài Gòn trong 3 ngày, kể từ ngày 2 tháng 4 năm 1975 đến ngày 5 / 4 / 1975. Chúng tôi trở về chỗ với tâm trạng phân vân, đến đó trong sự cân nhắc của câu hỏi: có nên ra trình diện hay không? Chả ai trong số chúng tôi có được một kinh nghiệm về Công Sở, từ trước đây cho đến ngày trốn thoát không bài bản, mà khi chạm trán với bọn họ là chẳng có “Bằng, Bằng” như cao bồi Mỹ “bắn chết thì chết”. Nay phải ra trình diện họ, rồi thì kết cục sẽ ra sao đây? Còn như không trình diện, nếu mai đây, có sự can thiệp của quốc tế, ngừng bắn lập tức, rồi trao trả tù binh, sẽ phải ra sao, khi không có tên trong danh sách trình diện thì là nạn nhân. Sau cùng một người, phó mặc cho sự phân vân kể từ lúc “Ai sao mình vậy”. Nỗi xúc động đến nghẹn ngào, khi trở về nơi trú ẩn nhìn thấy buổi chiều chiêu đã được Hố Sĩ Thợ công nêu lên, bày biện, đem từ nhà bên cạnh đến cho một người cùng ăn với cơm nóng, canh ngon, dù đến một lúc nào nói lên tâm lòng chân thật của người quân nhân dưới quy định đây. Chúng tôi nghe lời cảm ơn sự chân tình của Thợ công “Em chờ mong, may ông thợ làm răng, mà vượt được trong Nam là em vui rồi”, Thợ công nói.

Phan Rang Nam, Ảnh Sao Núi Cuội Trưa, tháng 4-1975 (Phần 3)

Tác Giả: C&#u MX Lâm Tài Th&#nh TĐ 9 TQLC
Thứ Tư, 28 Tháng 3 Năm 2012 05:01

